Diumenge 20 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 15,21-28): En aquell temps, Jesús se'n va anar d'allí i es retirà a la regió de Tir i Sidó. Una dona cananea (...) vingué a prosternar-se davant d'Ell i li deia: «Senyor, ajudeu-me!». Jesús contestà: «No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets». Ella digué: «És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos». Llavors Jesús li respongué: «Dona, és gran la teva fe! Que es faci tal com tu vols». I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla.

Fe (raonable) i raó (oberta)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, una dona cananea (sense la fe d'Israel) dialoga amb Jesús. Podríem sospitar de la impossibilitat —o inutilitat— d'aquest diàleg: què pot dir la raó a la fe?; què pot dir la fe a la raó? Tenen molt a dir-se!: la raó de la cananea estava oberta a la "transcendència"; la divinitat de Jesús no manca de raó (Ell és el "Logos", la "Raó creadora" que s'ha encarnat).

Quan fe i raó es divideixen, pateixen ambdues. El "tancament de la raó" ensopega amb la dificultat d'explicar com és possible que de la casualitat hagi sorgit la intel·ligència (el meravellós "ordre" del cosmos, ¿pot venir de l'atzar, del "no-ordre"?). Y la fe-religió té sempre necessitat de ser purificada per la raó amb vista a mostrar el seu autèntic rostre humà (no és un "creure per creure", sinó un "creure raonable").

—Jesús: la cananea et diu "és veritat" (tens raó); tu li dius: "és gran la teva fe". Solament la fe i la raó unides il·luminen tota la Veritat.